

ת"פ 26417/03/17 - מדינת ישראל נגד עמאר ברהום

בית המשפט המחוזי בירושלים
לפני כב' השופט דניאל טפרברג
ת"פ 26417-03-17 מדינת ישראל נ' ברהום(עציר)

בעניין: מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד מוריה בינה
המאשימה
נגד
עמאר ברהום (עציר) ע"י ב"כ עו"ד ירון גיגי
הנאשם

גזר דין

הנאשם הודה והורשע במסגרת הסדר טיעון, בביצוע העבירות הבאות:

אישום ראשון

נשיאת נשק שלא כדין - עבירה לפי סעיף 144(ב) רישא לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: החוק), **נשיאת אביזר נשק שלא כדין** - עבירה לפי סעיף 144(ב) סיפא לחוק, **והחזקת אביזר נשק** - עבירה לפי סעיף 144(א) סיפא לחוק.

על פי עובדות כתב האישום המתוקן, ביום 27.2.2017 הכניס הנאשם לתוך שקית מאולתרת גוף וקנה של נשק מסוג M16, ושתי צינות אקדח (צינה = מחלק. באקדחים חצי אוטומטיים, החלק שנע לאחור ולפנים על גבי גוף האקדח - ד.ט.). את השקית החביא הנאשם תחת מכסה המנוע של רכב שהיה בשימוש. סמוך לשעה 14:00 באותו היום, נסע הנאשם ברכב מכפר עין נקובה לכיכר מחלף חמד, ונעצר על ידי המשטרה כאשר השקית מוסתרת ברכב. בהתייחס לנשק מסוג M16, צוין בכתב האישום כי לא ניתן לירות בו במצב "אוטומט", ויש לדרוך אותו בנפרד לפני כל ירי.

בנוסף, עובר ליום 1.3.2017, החזיק הנאשם בחצר ביתו מחסנית נשק מסוג M16, ברווח שבין הקיר לסככת חצר ביתו של הנאשם.

אישום שני

השמדת ראיה - עבירה לפי סעיף 242 לחוק. על פי עובדות כתב האישום המתוקן, הוכנס הנאשם ביום 8.3.2017 לחדר חקירות, כשעל השולחן בחדר מונחים שלושה טלפונים סלולאריים, שנתפסו על ידי המשטרה בבית הנאשם. המשטרה ביקשה להטיח בנאשם, כי בטלפונים מצויות ראיות המפלילות אותו. הנאשם ניצל הזדמנות בה לא היה החוקר בחדר, תפס את אחד הטלפונים הסלולאריים, ושבר אותו באופן שמנע את השימוש בו.

עמוד 1

במעשיו אלה ידע הנאשם כי הטלפון הסלולארי דרוש או עשוי להיות דרוש לראיה בהליך שיפוטי, והוא במזיד משמידו או עושה אותו בלתי ניתן לפענוח או לזיהוי, במטרה למנוע את השימוש בו כראיה.

במסגרת הסדר הטיעון, הגבילה המאשימה את עצמה בטיעוניה לעונש של 25 חודשי מאסר בפועל ומאסר על תנאי, כאשר ההגנה תהיה חופשית בטיעוניה לעונש.

טיעוני המאשימה לעונש

המאשימה הדגישה כי למעשי הנאשם קדם תכנון, הכולל הטמנת הנשק בשקית, והסלקת השקית תחת מכסה המנוע של הרכב.

עבירות הנעשות בנשק לא חוקי הן עבירות חמורות, כאשר המניע של העברת הנשק על ידי הנאשם - אינו ידוע, ועלול להיות בעל פוטנציאל נזק רב. כמו כן, בעבירת השמדת הראיה מגולמת תעוזה רבה.

צוין, כי למרות הזיקה בין שני האישומים, יש לקבוע מתחם עונש לכל אישום בנפרד, נוכח הערכים המוגנים השונים, הנפגעים כתוצאה מכל עבירה.

בהתייחס למדיניות הענישה הנוהגת, הפנתה המאשימה לע"פ 4329/10 **פלוני נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 25.10.2010), שם אישר בית המשפט העליון עונש של 20 חודשי מאסר, 16 חודשי מאסר על תנאי וקנס, על נאשם שהחזיק ברכבו אקדח שלא כדין. עוד הפנתה המאשימה לע"פ 9373/10 **ותד נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 14.9.2011 להלן: עניין ותד), שם גזר בית המשפט העליון עונש של 30 חודשי מאסר בפועל, על נאשם שהחזיק בביתו אקדח וכדורים. המאשימה הגישה פסיקה נוספת לעיון בית המשפט, התומכת לגישה בעונש שיש להשית על הנאשם.

סוף דבר, עתרה המאשימה לקביעת מתחם עונש שבין 20 ל-40 חודשי מאסר בפועל, בנוגע לאישום הראשון.

בנוגע לאישום השני, עתרה המאשימה לקביעת מתחם עונש שבין 6 ל-15 חודשי מאסר בפועל, בהדגישה את חומרת עבירת השמדת הראיה.

בהתאם להסדר הטיעון, עתרה המאשימה לגזור על הנאשם עונש של 25 חודשי מאסר בפועל בגין שתי העבירות, ובנוסף להשית על הנאשם עונש מאסר על תנאי.

טיעוני הנאשם לעונש

ב"כ הנאשם הדגיש כי, הנשק אותו הוביל הנאשם לא היה בעל פוטנציאל נזק רב, לאור העובדה שיש לדורכו לפני כל ירי. בנוסף, ברכב לא נתפסה תחמושת מכל סוג, ואף עניין זה מפחית מפוטנציאל הנזק שבכוח הנשק לגרום.

בהתייחס לנסיבות ביצוע העבירה, צוין כי העבירה נעדרת כל תחכום, כאשר הנאשם מסיע את הנשק ברכבו, ואף נושא עמוד 2

עימו תעודת זהות.

בהתייחס לפסיקה אותה הגישה המאשימה, ציין ב"כ הנאשם כי לא ניתן להקיש ממנה לתיק דנן. בפסיקה זו עסקין בעבירות חמורות בהרבה, הן בגין טיב הנשק שנתפס, והן בגין נסיבות לחומרה שאין רלוונטיות לענייננו.

הוזכר, כי הנאשם הודה בעבירה בהזדמנות הראשונה שהייתה לו, וכי הוא נעדר עבר פלילי.

ב"כ הנאשם הגיש פסיקה רבה לעיון בית המשפט, התומכת לגישתו בעונש שיש להשית על הנאשם. כך, בין היתר, צוין פסק הדין שניתן בע"פ 8846/15 **דראז נ' מדינת ישראל** (13.3.2016), שם אישר בית המשפט העליון עונש של 7 חודשי מאסר בפועל על נאשם שהורשע על פי הודאתו, בהחזקת נשק שלא כדין ובהפרעה לשוטר במילוי תפקידו. עוד צוין גזר דין שניתן בת"פ (מחוזי נצרת) 35007-04-13 **מדינת נ' עזאיה** (פורסם בנבו, 8.1.2015), שם גזר בית המשפט עונש של 9 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי וקנס, על נאשם שהורשע בעבירות נשיאת נשק והחזקתו שלא כדין.

ב"כ הנאשם עתר לקבוע מתחם שבין 9 ל-30 חודשי מאסר בנוגע לאישום הראשון.

בהתייחס לעבירת השמדת הראיה, ציין ב"כ הנאשם כי בסופו של יום לא היה כל ממצא מפליל בטלפון הסלולארי. מדובר בעבירה "הנבלעת" בעבירה הראשית, ואין בה חומרה מיוחדת.

נוכח טיב הנשק בענייננו; הודאת הנאשם; והעובדה כי הוא נעדר עבר פלילי, עתר ב"כ הנאשם להסתפק בתקופת מעצרו של הנאשם עד כה (עשרה חודשי מאסר). לבית המשפט אף הוצגו מסמכים הנוגעים למצבו המשפחתי של הנאשם, שאינו פשוט.

דין והכרעה

סימן א1 לחוק מנחה את בית המשפט לגזור עונש המבטא "יחס הולם בין חומרת מעשה העברה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם" (סעיף 40ב לחוק). לשם כך, על בית המשפט לקבוע 'מתחם עונש הולם', המבוסס על:

(1) הערך החברתי שנפגע מביצוע העברה;

(2) מידת הפגיעה בערך החברתי;

(3) מדיניות הענישה הנהוגה;

(4) נסיבות הקשורות בביצוע העברה (סעיף 40ג לחוק).

בשלב הבא, על בית המשפט לקבוע את העונש בתוך מתחם העונש ההולם (סעיף 40ג(ב) לחוק).

כשמדובר במי שהורשע בריבוי עבירות, הליך גזירת הדין כולל מספר שלבים.

על בית המשפט לקבוע בהתאם לסעיף 40 לחוק, האם עבירות אלה מהוות אירוע אחד או כמה אירועים, על פי מבחן "הקשר ההדוק" שהתפתח בפסיקה (ע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 29.10.2014) (להלן: עניין ג'אבר); וכן ע"פ 1127/13 גברזיני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 15.1.2014) וע"פ 4702/15 עביד נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 20.4.2016)). אם מדובר בכמה עבירות המהוות אירוע אחד, יקבע בית המשפט מתחם עונש הולם לאירוע כולו, ויגזור עונש כולל לכל העבירות בשל אותו אירוע.

עבירות בנשק, טומנות בחובן פוטנציאל לפגיעה בגוף וברכוש, ופגיעה בביטחון אזרחים תמימים, העלולים להיקלע למצבים בהם יעשה שימוש בנשק. הערכים הנפגעים אפוא, הם ביטחון הציבור ושלטון החוק.

כב' השופטת ע' ארבל ציינה בע"פ 5120/11 שתיווי נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 18.12.2011) כי:

"לא אחת עמד בית משפט זה על החומרה היתרה הנובעת לעבירות נשק בכלל ולעבירת החזקת נשק שלא כדין בפרט המקימה סיכון ממשי וחמור לציבור ויוצרת פוטנציאל להסלמה עבריינית ולפיכך מחייבת ליתן ביטוי עונשי הולם ומרתיע באמצעות הרחקת מבצעי העבירה מן החברה לתקופת מאסר ממשית לריצוי בפועל".

ובעניין אחר ציין כב' השופט א' א' לוי כי:

"ניסיון השנים האחרונות מלמד שנשק המוחזק שלא כדין מוצא את דרכו לעתים לידיים עוינות, ולעתים נעשה בו שימוש למטרות פליליות, ואלה גם אלה כבר גרמו לא אחת לאובדן חיי אדם, ולפגיעה בחפים מפשע שכל "חטאם" נבע מכך שהם נקלעו בדרך מקרה לזירת הפשע. כדי להלחם בכל אלה צריך העונש לבטא את סלידתה של החברה ודעתה הנחרצת שלא להשלים עם עבריינות בכלל, ומסוג זה בפרט " (ע"פ 761/07 מדינת ישראל נ' אדרי (פורסם בנבו, 22.2.2007)).

רמת הפגיעה בערכים הנפגעים, היא בדרגה בינונית.

בנוגע למדיניות הענישה הנוהגת, אציין את גזר הדין בעניין **ותד**, שם גזר כאמור בית המשפט העליון 30 חודשי מאסר בפועל, על נאשם שנמצא מחזיק בביתו מתחת למזרון המיטה, אקדח ומחסנית בה היו 9 כדורים. 63 כדורים נוספים נמצאו מוטמנים בחצר.

בע"פ 4329/10 **פלוני נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 25.10.2010), נדחה ערעורו של נאשם שנתפס עם אקדח טעון ברכבו, מבלי שהיה מורשה לכך. גזר הדין שהוטל בבית המשפט המחוזי, 20 חודשי מאסר בפועל ו-16 חודשי מאסר על תנאי, נותר על כנו.

בת"פ 12109-06-15 **מדינת ישראל נ ג דאת** (פורסם בנבו, 27.9.2016), דן כב' השופט א' כהן נאשם שהורשע על פי הודאתו בנשיאת נשק שלא כדין, לעונש של 9 חודשי מאסר בפועל, ומאסר על תנאי למשך 12 חודשים. בת"פ (מחוזי ים) 53169-10-13 **מדינת ישראל נ' עבדו אל רחמן** (פורסם בנבו, 13.7.2014), גזר השופט א' כהן שישה חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות, על נאשם אשר נשא אקדח טעון במחסנית ריקה, כאשר זמן מה קודם לכן ירה באקדח 15 יריות לכיוון לא ידוע.

עינינו הרואות כי הפסיקה בעבירות בהן הורשע הנאשם מגוונת, וכל מקרה נבחן על פי נסיבותיו.

בנוגע לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, נתתי דעתי לכך שלמעשהו של הנאשם קדם תכנון, כאשר הטמין את הנשק בשקית ולאחר מכן הסליק את השקית ברכבו.

עבירת השמדת הראיה בה הורשע הנאשם, קשורה לטעמי קשר הדוק לעבירות הנשק, והיא נובעת ממנה. על כן ייקבע מתחם עונש אחד לשתי העבירות.

תמים דעים אני עם טענת המאשימה, לפיה עבירת השמדת הראיה מגלמת בתוכה תעוזה, ומלמדת על היעדר מורא משלטון החוק. הערכים הנפגעים כתוצאה ממעשה השמדת הראיה, הם שלטון החוק, ויכולת רשויות החוק לרדת לחקר האמת ולאכוף את הדין.

על יסוד כל האמור לעיל; הערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה ממעשי הנאשם, מידת הפגיעה בהם, מדיניות הענישה הנהוגה והנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, באתי לכלל מסקנה כי מתחם העונש באירוע, על נסיבותיו, נע בין 15 ל-30 חודשי מאסר בפועל.

בחינת הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה

כמצוות סעיף 40א לחוק, אבחן את הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, לצורך קביעת העונש בתוך המתחם.

הנאשם הודה בביצוע המיוחס לו, ובכך חסך זמן שיפוטי יקר. נסיבה זו בהכרח תיזקף לזכותו של הנאשם.

הנאשם נעדר עבר פלילי. זו הסתבכותו הראשונה של הנאשם עם החוק, ומעצרו הראשון מאחורי סורג ובריח.

הפגיעה במשפחת הנאשם כתוצאה ממעשיו, אינה פשוטה. לבית המשפט הוצגו מסמכים בנושא, ומפאת צנעת הפרט לא אפרט.

בשקלול הנתונים והאיזונים, ותוך שנתתי דעתי לאופי האירוע בגינו הורשע הנאשם, לעבירות שהורשע בהן, ולנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, מצאתי כי יש לגזור את עונשו של הנאשם, בחלקו התחתון של מתחם העונש.

על יסוד כל האמור לעיל, אני גוזר את עונשו של הנאשם, כדלקמן:

א. 18 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו. הנאשם עצור מיום 27.2.2017.

ב. 12 חודשי מאסר על תנאי, והתנאי הוא שלא יעבור הנאשם עבירה בה הורשע, או כל עבירת

אלימות מסוג פשע, במשך שנתיים מיום שחרורו.

זכות ערעור לבית המשפט העליון בתוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, ח' בשבט תשע"ח, 24.1.2018 במעמד הצדדים.